

Franqueig concertat

ALCANTARAL SINDICATA

Órgan de la Federació Local de Sindicats i portantveu de la Comarcal Alt Camp C. N. T.

Any II PREUS DE SUSCRIPCIÓ: Paquets des de 5 exemplars, a 12 cts. exemplar Número solt, 15 cts. - Trimestre, 250 pessetes Valls, Dijous 5 d'Agost de 1937 REDACCIÓ I ADMINISTRACIÓ: Carrer de B. Durruti, 44 Número 44

EDITORIAL

Sometiment a què i a qui?

Es parla de dictadura, com si aquest procediment de govern pogués tenir la virtut d'arranjar la guerra i la revolució, que fa i viu el nostre proletariat. Sembla ésser que s'acaroni la idea de dictadura tal com als malalts greus se'ls hi aplica en un moment de desesperança el bisturi. I nosaltres ens resistim a creure en aquesta gravetat del cos social espanyol i més encara, ens resistim a creure en l'eficàcia d'aquests procediments de curanderos de loggarret per tal de guarir qualsevol malaltia.

Si Espanya hagués resolt la guerra d'una manera favorable; si el país no vivís aquesta enorme tragèdia que ens imposa el feixisme europeu i que el proletariat de totes les Internacionals tan covardament tolera, llavors potser si que hi hauria motius per a pensar en exercir el Poder d'una forma homogènia un determinat partit o bé força sindical; però avui, no és possible pensar en aventures que podrien molt bé entreugar inermes al poder del feixisme.

Però, és el sector més nombrós o més intel·ligent del poble espanyol qui propugna tal règim de força? Una lleugera mirada retrospectiva de la vida política dels qui tal cosa preconitzen, ens diria clarament que si de quelcom s'han distingit és precisament de manca de visió política i de manca d'austeritat en tots els ordres. En quant a la seva força numèrica és insignificant davant les enormes masses obreres que tradicionalment s'agrupen a les organitzacions sindicals genuïnament espanyoles com són la U. G. T. i la C. N. T. inspirades una pel socialisme i per l'anarquisme l'altra. I tot quant — en l'ordre social — es surti del marc de les dues centrals sindicals germanes, són formes exòtiques inadmissibles pel nostre proletariat que sent com ningú, el fet diferencial espanyol, amb tanta intensitat, com l'heroic poble rus dels primers anys de la seva Revolució, senti el naixement de la nova vida, filla de l'octubre del 1917. Així com el poble rus va combatre contra tot el món, inclòs el socialisme oficial europeu, per tal d'imposar a casa seva el règim polític i econòmic fill dels seus sentiments i de les seves conviccions, així mateix el proletariat espanyol tindrà voluntat i fe per a donar-se el règim polític i social que més li plagui, i no pot plaure-li sinó allò que estima i sent.

I bé estaria que allò que sent i estima el major nombre del proletariat espanyol en l'ordre polític i econòmic fos el que organitzés la vida social, política i econòmica del nostre país. En aquest cas, el règim que hauria d'imperar a Espanya donat el seu enquadrament social fóra un règim socialista — l'anarquisme és també socialisme — organitzat i ordenat per les organitzacions sindicals existents, on al sí de les mateixes pel lliure joc de la democràcia sindical, poden conuiu i hi conviuen, totes les tendències socialistes que aspiren a orientar al proletariat en la seva lluita contra el capitalisme i en el seu anhel de total emancipació.

Però es veu que cert sector marxista no ho creu així i en lloc de cuidar amb amor i amb generositat el cos dolorit del nostre poble tant vilment tractar i procurar-li el seu guariment, després de consultar els altres sectors socials, intenta emprar drogues heroiques que no poden fer res més que provocar la seva mort o exaltar-lo de tal faísó que pot ésser un perill per qui, abusant del seu transitori paper d'infermer, intenta experimentar damunt llur cos dolorit i sagnant, l'efecte d'aquesta droga exòtica de la dictadura damunt el proletariat.

El proletariat enquadrat a la C. N. T. és antidictatorial. La petita burgesia i les clàssiques classes intel·lectuals són antidictatorials. Els obrers de la U. G. T. guiats pels militants del partit socialista són antidictatorials. I essent així, en nom de qui i amb quina força és vol imposar la dictadura del proletariat?

Irreverencias

«En qué consisten las conquistas revolucionarias en Aragón? ¿No valdría más hablar de conquistas militares?»
Aunque parezca mentira, esto lo ha escrito uno de los bravos estrategas de cafetín de un diario mercantil.

«En busca de la fórmula.»
Alquimistas de la farsa.

«Un buque inglés detiene un submarino alemán.»
¿Para pedirle fuego?

«Franco adquiere armas en las fábricas de Creuzot.»
Y Francia emperrada en no vender armas al legítimo Gobierno de España.

«China prepara un llamamiento a la opinión mundial.»
Esta pobre China quiere ser crucificada.

«Italia pide el nombramiento de tres Comités.»
¿Tres? Esta Italia tiene alma de inquisidor.

«Gil Robles, encargado de una misión secreta en Londres.»
Se trata, según nuestras noticias, de adquirir árnica.

«El precio de las subsistencias.»
Acorde con la panza prepotente de los tenderos.

«No más incontrolados.»
¡Qué gusto! Ahora sabremos quién se abroga funciones de policía y obra como un... incontrolado.»

«La Casa de los Franceses destruída por una mina.»
Y la patria de los ídem, bajo la amenaza de ídem, de ídem.

«Desde Italia proclaman la participación de su aviación en España.»
Ganas que tienen de poner a Eden en un brete. Es capaz de enterarse.

NOTAS RURALES

El miedo a la Revolución

Se ha cumplido ya un año de guerra y revolución. En este espacio de tiempo, hemos visto y oído de todo. De bueno y de malo.

Hemos visto como a los hombres idealistas lo que fueron de alagados en un principio, lo han sido de despreciados, calumniados y escarnecidos mas tarde.

Hemos visto la Revolución marchar robusta, magnífica y triunfante, en su gran cometido transformador forjando un nuevo edificio radiante de luz para cobijar una nueva Humanidad. Pero también hemos visto azomar por entre los escombros de las ruinas de la sociedad carcomida que se derrumbó en aquel ardiente Julio de fe revolucionaria que todos tenemos a la memoria, la cara áspera y amenazante de la reacción.

No importa la forma que se manifiesta ésta, es el fondo.

Y hemos visto, estamos viendo y constatando, muchas cosas que nos duelen en el fondo de nuestro sensible corazón.

¡Ah política, que daño no has hecho! Si no hubiera sido por tí ¿pasaría lo que está pasando? Yo creo que no.

Tú, para salir en tu malvado cometido, has dividido a los trabajadores en cien partidos; te has hecho tuyo el divide y vencerás.

Así eres de malvada, asquerosa política.

En el campo, en la ruralia, estamos viendo de cada día mas los ánimos que va tomando la reacción.

Porque tenemos que tener en cuenta que la reacción se puede manifestar de muchas maneras.

Reaccionario para mí es aquel hombre que pone toda clase de obstáculos a todas las cosas que son un beneficio colectivo.

Reaccionario es también aquel que queriendo su libertad perjudica la libertad de los otros.

Y reaccionario lo es todo aquel que de espaldas a la tragedia que vive nuestro pueblo, solo piensa en sus intereses particulares.

Se dá el caso en el campo, que individuos que siempre clamaban contra nosotros porque criticábamos todas las leyes que nos imponían desde arriba y que éramos unos eternos inconformistas y muchas cosas peores, ahora resulta que son ellos los que acatan a regañadientes las disposiciones que disponen desde la Generalidad.

Y es chocante el caso. Cuando al principio de la Revolución, y cuando ésta arrullaba magnífica no dejando litere con cabeza, como vulgarmente se dice, ponían el grito en el cielo diciendo que estábamos perdidos si no había una ley que se hiciera cumplir para todos los pueblos por un igual.

¿En qué quedamos pues? ¿Es que ahora se han vuelto estos críticsones, anarquistas? Estaría bonito.

No. No se han vuelto anarquistas. No se han vuelto nada. Si acaso se han vuelto ha sido mas reaccionarios que no fueron ayer.

Lo que pasa es que aun, algunas disposiciones que emanan de la Generalidad, como por ejemplo el Decreto de la Consejería de Agricultura renovando las Juntas de los Sindicatos Agrícolas para darles un vigor mas revolucionario que no han tenido hasta hoy, (así lo quiero creer yo), y la otra disposición en la que atañe a que los productos agrícolas sean llevados y controlados por los Sindicatos, tienen un regusto de transformación económica e igualitaria. Y esto es lo que les pone a fuera de casillas.

Es decir, sienten un gran miedo a la Revolución, esto es todo.

Pero lo peor del caso es que partidos sedicentes revolucionarios apoyan ésta actitud francamente reaccionaria que resucita por los pueblos rurales.

Nosotros no podemos llegar a comprender como puede ser esto.

Porque ¿cómo vamos a creer nosotros que ésta gente, de un tinte marcadamente retrógada, va a interesarse por la victoria de la guerra y de los ideales de liberación humana? De ninguna manera.

Y si hablamos así, es porque lo hemos podido observar en una serie de actos y actitudes que no dejan lugar a dudas.

Y ahora para terminar, copiaré para todos aquellos que son refractarios a toda idea de progreso unas palabras que se me han acudido a la memoria de la obra «La Reacción y la Revolución», de Pi y Margall que resultan ser de una gran actualidad:

«La Revolución no la hemos ido a buscar; nos la han traído los sucesos, y nos la han traído porque era necesaria.»

Nada mas.

Masó 31-7-37.

Obra revolucionaria

Es indudable, que por todos aquellos pueblos que han pasado nuestras fuerzas y de una manera especial aquellos que las componían buenos contingentes de compañeros, han dejado una huella de progreso, infundiéndoles un marcado sentido de acercamiento hacia las costumbres cosmopolitas.

En aquellos pueblos en que el atraso era más manifiesto, gracias a la mano caciquil que hasta ahora los tenía sometidos, se les ha enseñado a dar los primeros pasos para ir a la constitución de aquellos organismos y asociaciones que les tenía que redimir de su esclavitud, ya secular.

Son innumerables los Sindicatos, Colectividades, Ateneos y otras entidades culturales similares que se han creado al calor de nuestros milicianos. Es indiscutible que se hizo una obra verdaderamente revolucionaria y de gran provecho para el pueblo respectivo, al crear estos organismos reguladores de la economía y de la producción, pero a pesar de todo esto, aun quedaba otra labor de tanta trascendencia como la antedicha.

Con esto, me refiero a la serie de pueblecitos diseminados por estas tierras de Aragón, en que el derecho de igualdad y los destinos de vidas y haciendas de sus vecinos, estaban en manos de dos o tres propietarios y el cura.

Pero volvamos a la cuestión. En algunos de estos pueblos había un maestro y una maestra; en muchos casos también eran unos satélites que giraban alrededor del cura y del burgués.

Vino el 19 de Julio y unos, movidos por su fanatismo y otros por temer a la justicia, que en pago de su comportamiento, les hiciera el pueblo; abandonaron espavoridos las escuelas que tan poco honor les hicieron, dejando un sin fin de chiquillos abandonados, privándoles de aquella educación tan necesaria, dejándoles expuestos al sin fin de peligros que contiene la ociosidad; de todas maneras, no sé si es preferible quedar sin educación a tenerla amasada de jugo de sacristía y formada al compás de las oraciones y de las ostias que diariamente les obligaban a rezar y a tomar.

No faltaron en estos pueblos, quien sin maestro pusieron toda su voluntad y todo lo que sabían en provecho de estos niños; pero

en estos pueblos aun influenciados por las envidias y maniobras de antaño, no se han podido librar aún de estos efectos, y estas envidias y estos murmurios, se han impuesto a la voluntad del que se brindaba a enseñar, obligándole, porqué tenía más dignidad que ellos, a ir al campo dejando otra vez a estos niños al azar de sus juegos.

Ha sido preciso que los defensores de la Libertad, pusieran mano a esta gran equivocación, solventando este problema, porque saben que no habrá libertad posible, si los que tienen que continuar nuestra obra viven en el limbo de la Cultura. La propia experiencia de una educación defectuosa, casi nula, nos ha enseñado tantas amargas experiencias, que ni un solo momento hemos vacilado en poner cuanto está a nuestro alcance en provecho de los que tienen que constituir la futura Sociedad.

¡Comités Locales! ¡Pueblos! Ocupaos como cuestión primordial de la enseñanza, Sabed imponeros por sobre todo y sobre todos y dad una cultura sana y moderna a vuestros hijos. ¿Qué será de vosotros, si mañana vuestros hijos ya horribres, les falta lo que nos ha faltado a la mayoría de nosotros?

¿Qué les contestareis si un día os preguntan, de que nos ha servido a nosotros la Revolución, si no hemos percibido su sabia principal que es la Cultura?

Es un crimen, que vuestros hijos queden sumidos en la ignorancia, si hasta ahora se ha vivido así, es porqué carecíamos de los medios más esenciales para llevarlo a cabo; pero ahora, que todos los resortes de la cultura están a mano del pueblo y sabiendo que según el grado en que esté propagada, depende el mayor o menor perfeccionamiento del molde de la futura Sociedad, sería una negligencia, que nuestros hijos nunca nos podrían perdonar, si en las preocupaciones actuales, quedase ésta, relegada a segundo término.

Adelante la Cultura, eduquemos a la infancia ahora que estamos a tiempo, con la seguridad que con esta obra, contribuiremos de la manera más eficaz a realizar la Revolución.

FRANCISCO MAGRIÑA

Monforte a 20 de Julio de 1937.

Salutació

Havent rebut una atent comunicació del nou Delegat d'ordre públic, el sots-director d'«ACCIO SINDICAL», es persona a les oficines de la Delegació per tal d'agrarir la seva delicadesa.

El company Delegat d'ordre públic, manifestà els seus desitjos perquè entre les organitzacions antifeixistes locals, s'estableixi una corrent de cordialitat i una sincera col·laboració per part de les mateixes.

Ens congratulem de la predisposició del company Delegat, el qual pot tenir la seguretat de la nostra més lleial col·laboració en tot allò que creguem de justícia i pel bé de l'antifeixisme i de la Revolució.

No cal dir que l'hi desitgem força encert en el seu comès, tota vegada que solament així pot fer renàixer la confiança un xic resentida i per tal que així sigui, nosaltres diem, una vegada més, que estem a la seva disposició.

Para ganar la guerra

Es lamentable que existan discrepancias entre nosotros que no deberian existir, y mucho menos entre los que nos encontramos a primera linea de fuego.

Hay quien pretende convertir la Compañía en un rebaño sin pastor, para, después sujetarla por donde les dé la gana, cosa que nunca lograrán, por que de antemano conocemos a los promotores. Claro que nunca falta quien por miedo a las balas se presta a toda clase de combinaciones, aunque forzado es confesarlo, en el momento de lucha, guiados por un instinto de conservación, se han defendido como unos verdaderos antifascistas.

Existen otra clase de individuos que son el polo apuesto a los primeros. Son los que estan convencidos porque llevan un fusil en la mano, que tienen derecho a hacer lo que se les antoja, incluso irse cada cual a su casa, sin reflexionar que son parte integrante de un ejército que defiende las libertades del pueblo.

Si unos y otros cambiasen de táctica y de procedimientos, la causa antifascista saldria ganando extraordinariamente. Todos tendríamos de pensar por un momento lo que esta guerra significa, la derrota de la cual seria catástrofica para nosotros.

Disciplina! Disciplina! Eso es lo que hace falta para ganar inmediatamente la guerra. Yo era uno de los que no creia en la disciplina, pero ahora confieso que estaba en un error. De ninguna manera podemos ganar la guerra, si no nos sugetamos en una férrea disciplina. Ahí tenemos el ejemplo de los heroicos defensores de Madrid. Si Madrid se ha salvado ha sido gracias a esta disciplina que propugnamos para el frente de Aragón.

Luchamos frente a frente dos ejércitos muy potentes. Para vencer tenemos que superar al de nuestros enemigos. Con disciplina y con la razón que nos ampara ganariamos inmediatamente la guerra.

JOSÉ INGLÉS

Monforte, julio de 1937.

Contra toda clase de olvidos, nosotros seguimos peleando

Estamos cayendo de nuevo en el marasmo de la falta de interés por los problemas de la guerra. No faltaba más que esta penuria de noticias oficiales a que el gobierno nos quiere por lo visto acostumbrar, y la censura impuesta a las referencias que nos llegan de los frentes, para que la atención pública acabe por desentenderse de nuestro principal objetivo y busque por conductos extraviados la manera de satisfacer su natural curiosidad.

Y no es que nosotros seamos partidarios de sostener un estado de ansiedad en el pueblo, acerca del desarrollo de los acontecimientos bélicos, pues esto, a la larga, traería el cansancio y la desmoralización. Pero pasar bruscamente de una fase álgida a otra deprimente, es cosa que se debe evitar, y esto, con una propaganda bien encauzada y distribuida que haga recordar a todos los españoles, en todos los momentos, que seguimos en guerra, que ésta será larga y que se impone la necesidad de no aflojar ni un instante la presión que por todos los lados debemos mantener a fin de impedir que el enemigo pueda sorprendernos.

Conviene salir pronto de este estado de apatía y fustigar los ánimos porque la guerra es necesario a toda costa que la ganemos, pues va en ello nuestra libertad y nuestra independencia.

No se debe sostener un ambiente de ilusiones pacificadoras con vistas a una reconciliación, porque no habrá paz en España mientras no queden netamente reconocidos por todo el mundo los derechos de este pueblo que está derramando sangre por la libertad política y económica de todos los nacidos.

A los apaños y al pasteleo de quienes se siguen creyendo toda-

via dueños de toda una nación, hemos de responder con las armas en la mano demostrándoles que no estamos dispuestos a seguir viviendo bajo tutela; y que puesto que de nuestra victoria depende el bienestar de la clase explotada, hemos de conseguirla forzosamente para no tener que sufrir una doble esclavitud: la de antes, y la que ahora quisieran imponernos —en caso improbable de que perdiéramos— los nuevos amos.

Hemos de mantener como una obsesión la confianza vigilante de que esto último no sucederá. Metiendo en el corazón de los individuos timoratos, ese fuego arrebatador que enardece a los soldados de la libertad; castigando duramente a los saboteadores de la guerra y haciendo lo posible porque esta retaguardia se limpie de enemigos, denunciando a la vindicta pública a todo aquel que no cumpla con los deberes que la hora actual impone.

Pero, entiéndase bien, que esta acción punitiva sobre los traidores, sobre los intrigantes y sobre los emboscados, no quiere decir que sirva de pretexto para cometer incalificables venganzas. Y admitido que nadie debe quedar al margen de las organizaciones políticas o sindicales, será muy fácil resolver el problema de los «incontrolados» y desarrollar en el seno de las mismas la labor depuradora que exigen las circunstancias. Puesto que hemos de comportarnos fiel y honradamente en la administración de la cosa pública, para poder obtener resultados que nos coloquen en condiciones de superioridad sobre el enemigo común. Así, de una manera enérgica y decisiva, lograremos consolidar el frente antifascista, eliminando a todos aquellos que intenten resquebrajarlo.

C. N. T.

A. I. T.

Sindicat de la Indústria Fabril, Tèxtil, Vestir i Annexes

VALLS

SECCIO DE SASTRERIA

Es complau aquesta Secció en assabentar a totes les companyes mancades de treball, la constitució d'un taller Col·lectiu C. N. T. (Lina Odena, núm. 32).

LA JUNTA.

RADIO TECNIA

Reparació garantida de tota mena d'aparells de RADIO amplificadors etc.

Preus limitats i ràpida entrega

CASA SALTÓ

BALDRIC, 38

VALLS

COOPERATIVA OBRERA DE FUSTERIA I EBENISTERIA

TALLER DE FUSTERIA MECANICA I EBENISTERIA

Estudis de projectes i pressupostos de tota mena d'obres en general.

CONSTRUCCIÓ DE CARROSSERIES, TAÜTS I NEVERES

Despatx i Tallers:

General Comerma, 18 i 22 - Telèfon núm. 173

Venda al detall de mobles:

Bonaventura Durruti, 20 (abans Baldric)

VALLS

C. N. T. Sindicat Construcció A. I. T.
SECCIO DE PINTORS
COL·LECTIVITZADA

Pintura - Decoració - Rètols - Treballs Artístics

Carrer Anselm Clavè, número 32
 (Davant plaça del Quarter)

Publicació pregada

Companys de Redacció del setmanari local ACCIO SINDICAL: Us prego i molt us remerciaré volgueu publicar al vostre setmanari el que a continuació faig esment, per la qual cosa vos restarà agraït vostre company i de la causa Antifeixista

FERMI GRIMAU

Vist el solt aparegut al setmanari local *Treball* en el seu n.º 209, intitulat «Reincidència», relacionat amb la meua baixa del P. S. U. C., m'ha produït l'afecte d'una excomunió biliosa que el seu autor em dirigeix; però com que ja abans el clero m'hi tenia acostumat, aquesta no m'ha vingut de nou.

Tal vegada el millor seria guardar silenci i no contestar perquè al capdevall aci tots ens coneixem, però en consideració i estima a tots els companys antifeixistes que lluiten al front i que lleixen la nostra premsa local, i atès que si algú te dret a donar qualificatius i veredictes a la conducta de tots plegats, són ells, és per això únicament que em sento impulsat a contestar breument, sense entrar de cap manera al camp de la polèmica, que ni tinc condicions ni m'interessa, entrar-hi, però si que m'interessa transpui una mica més de veritat del fet, de la que fa gala l'autor de «Reincidència».

Primerament considero indispensable publicar la carta que vaig trametre al Radi local del P. S. U. C. al llegant els motius de la meua baixa, a l'objecte que els companys Antifeixistes sàpiguen que hi ha quelcom més de fons en la meua actitud que allò que el publicista esmenta. A aital fi, aci va la meua carta que el setmanari *Treball*, no ha publicat:

«Valls 22 Juliol 1937.

P. S. U. C. Radi Valls

Secretaria General

Company: Sentint-me unit dintre el més pregó de la meua consciència amb tots els bons elements dels diferents partits antifeixistes, entenent que l'actitud d'aquest Partit en allò que fa referència a l'afer del Municipi em situa en incompatibilitat amb dita actitud, la qual presuposa per part meua una indisciplina vers el Partit, em con-

sidero en situació de pregar-vos el següent:

1.er Que atenent a les raons exposades, i no poguent suportar en mi mateix insinceritats que ens derivarien de acatar allò que no sento, us prego volgueu cursar la meua baixa del Partit mentre no es pugui anar de fet a la veritable unió dels partits antifeixistes més destacats a Catalunya.

2.n Que féu constar la meua no assistència per motius de salut a cap de les reunions que celebrà el Partit per nomenament de Delegats de Cèl·lules, com també la meua no assistència a la reunió que dits Delegats celebraren en la qual s'acordà retirar-se del Municipi la minoria d'aquest Partit.

3.er Que volgueu publicar la present carta, al setmanari *Treball* d'aquest Partit, per la qual cosa us restarà agraït vostre company i de la causa antifeixista. F. G.»

Fins aci la carta; i ara solament uns quants punts damunt les is, als pèssims arguments que per posar-me en evidència esmenta l'articulista de «Reincidència».

El retret que féu referent a la meua baixa de la U. S. C., igual que ara, estava en el meu perfecte dret de donar-me de baixa al no sentir-me compenetrat amb aquella política, però d'aixó a «no voler donar la cara» hi ha la distància de dos pòls oposats.

Sense que vulgui tirar la primera pedra, tothom sap,—i els companys del P. S. U. C. d'aqueix Radi no ho ignoren—que per ésser conseqüent amb els ideals de alliberació i Justícia humana, durant la Monarquia vaig passar per condicions i situacions públiques i privades que no tothom estava disposat a passar-les, ni molts que més tard, en República i en Revolució han volgut cridar més que els altres.

Hem dieu també que s'ha demostrat una vegada més que no soc socialista. En realitat hem poseu en una situació difícil al dir si o soc o no socialista; en primer lloc perquè ja fa algun temps que estic convençut que el nom no fa la cosa, i més quan es preté negar el grau de socialisme de Largo Caballero, perquè no està d'acord amb determinades orientacions, amb quin dret puc aspirar jo a que se m'hi consideri?...

En quan al meu «individualisme», si el tenir un criteri—que no nego pugui ésser equivocac—i el no voler-me sotmetre a procediments dictatorials és ésser-ho, no puc desmentir el meu individualisme que si a una cosa sincerament aspira, és a que arribi el dia de posar tot el meu insignificant valer al servei de la causa lliberadora de la humanitat.

El qualificatiu d'«exacerbada» ho demostra abastament la meua vida de treball intensiu per atendre les meves nombroses necessitats familiars. Al damanar la jornada mercantil quan jo era regidor al primer bienni de la República (hi havia tallers i botigues a Valls que treballaven 10 i 11 hores diàries); ho demostra les meves insinuacions als companys de treball de la meua petita indústria per tal de establir el sistema de cooperativa, com també ho he insinuat mantes vegades en el mateix sentit als patrons de la mateixa indústria, la qual cosa va valer-me en una d'aquelles ocasions, que un d'ells, que no és de dreta, em digué «que la meua actitud era derrotista». Si el transcric i totes les sanes disposicions que hi ha en mi de renunciar a tot allò que en diem interessos creats, i que jo crec que són el més secundari de la vida; si tot aixó és ésser «exacerbada» burgès segons l'articulista ja esmentat, és que jo no sé per quin nom s'anomenen moltes coses, i per aquesta raó tinc de repetir una vegada més, que el nom no fa la cosa.

I per acabar i no abusar de l'espai que tan generosament em concedeix ACCIO SINDICAL, dec dir-vos que estic tan lluny de creure'm posseir la veritat com de separar-me de la Unitat Antifeixista, puix que amb germans dels diferents partits i sindicals antifeixistes m'uneixen lligams d'un tant ferm amor idealista, que ni el trencament del trànsit per aquest món—que hem diem mort—que per incomprensió fem tan miserable, poden minvar-los el més mínim.

FERMI GRIMAU

Valls, Agost del 1936.

Comissió Municipal de Govern

Extracte dels acords presos per la Comissió Municipal de Govern en sessió celebrada el dia 28 de juliol del 1937. Presidí l'Alcalde-President Josep Pinas i hi assistiren els Consellers-Regidors següents: Trilla, Avella, Robusté, Martí Català i Simó Rodon. Assistiren, així mateix, el Secretari i l'Interventor municipals.

Una vegada llegida és aprovada l'acta anterior.

Es llegida una comunicació, de data 13 del mes que som, procedent de la Sots-Secretaria de la Presidència de la Generalitat, agraït el telegrama que, amb data 9 del mateix mes, l'Ajuntament trameté al Govern de Catalunya significand-li la seva adhesió.

A proposta de la Comissió de Treball i Obres Públiques s'adjudica al veí Antoni Solé Vallverdú el dret de prioritat en la compra de dos plàtans radicats a la carretera de Tarragona, per ésser el millor postor. N'ha ofert cent pessetes.

Són llegits dos comunicats procedents de les Centrals Sindicals (C. N. T. i U. G. T.) relatius al nomenament de llurs representants al Consell Directiu de la Caixa Immobiliària d'aquesta ciutat. La C. N. T. nomena a Josep Cervelló i a Joan Serra. La U. G. T. nomena a Joaquim Blanc Pàmies i a David Fàbregas Güell.

Són llegits quatre comunicats signats pel Comissari Accidental de la 140 Brigada Mixta, - 1er. Batalló (33 Divisió), de dates 27 i 28 del mes que som. El primer agra-

TRANSPORTS COL·LECTIVITZATS
C. N. T. TRACCIO SANG A. I. T.
VALLS
Facturacions de tota classe, viatges locals i per carretera.
Despatx: { Passeig Pi i Margall. Telèfon 4
{ Estació Ferrocarril. Telèfon 5
Els diumenges restarà obert el despatx de 12 a 1 del migdia

eix a la Corporació totes les facilitats donades per aquesta quant a la seva instal·lació. Els restants sol·liciten la col·laboració municipal en l'organització d'un festival benèfic; la creació d'una biblioteca per al sudit Batalló; la instal·lació de telèfon, de despatxos, etc., per organitzar les Oficines de la Comandància Militar que li és anexe. La Comissió de Govern acordava atorgar-los-hi allò que demanen en la mesura de les seves possibilitats.

Vista la instància de data 27 del mes que som, signada per David Sanromà, Joan Ollé Vilalta, Pere Espanyol Plana i Joan Solé Rafecas, en representació del Sindicat de Funcionaris Municipals (C. N. T.) els dos primers, i del Sindicat de Treballadors del Municipi (U. G. T.) els restants signants, sol·licitant augment de salaris, en setanta cinc pessetes mensuals, per a tots els treballadors del Municipi, exceptuant els matancers (l'augment dels salaris dels quals s'hi esmenta amb una altra proporció), s'acorda deixar en suspens la seva resolució posat que, considerant-la com un afer d'envergadura, les actuals minories que componen l'Ajuntament no volen córrer la responsabilitat que s'en derivaria, donada l'absència de la Corporació Municipal d'una fracció política important.

S'acorda autoritzar al Conseller-Regidor Josep Avellà Rodon el qual s'ha fet càrrec, mentre altra cosa no es disposi, de la Conselleria-Regidoria de Serveis Públics per efectuar, mitjançant la seva signatura, el cobrament de les quantitats, que, contra certificació d'obra feta, va lliurant la Generalitat a l'Ajuntament, de les cinquanta mil pessetes concedides per a les obres d'elevació d'aigües per l'Institut Contra l'Atur Forçós.

El Conseller-Regidor Joan Martí Català, el qual s'ha fet càrrec, mentre altra cosa no es disposi, de la Conselleria-Regidoria de Cultura, anuncia que delega les funcions pròpies d'aquesta, al Conseller Joan Plana i Tondo. La Comissió adopta l'acord d'acceptar que s'efectuï aquella delegació. L'esmentat Conseller podrà assistir a les sessions de la Comissió de Govern amb veu però sense vot. Ensems representarà l'Ajuntament al Consell Local de Primer Ensenyament.

S'acorda que, en el transcurs dels mesos d'Agost i Setembre el veí Dr. Francesc Ballester i Castelló realitzi alguns serveis d'investigació, a les ordres de Secretaria, amb una remuneració de cent vint-i-cinc pessetes mensuals.

I no havent-hi altre afer a ésser tractat, s'aixeca la sessió.

Generalitat de Catalunya
Conselleria de Proveïments
Delegació Comarcal de l'Alt Camp

Per tal d'anar a una revisió total de les certificacions mèdiques que donen dret a l'adquisició de productes alimentosos fora de racionament, aquesta Delegació Comarcal ha pres la decisió d'anular, a partir d'avui, tots els certificats que servien fins ara.

Els que realment necessitin determinats productes per prescripció facultativa hauran de proveir-se del certificat facultatiu d'acord amb el model que ja tenen els doctors de la localitat. S'adverteix, doncs, que les persones que vinguin sense el nou certificat no se'ls farà l'albarà per a proveir-se dels productes esmentats.

Valls, 4 d'agost del 1937.—El Delegat, Joan Balanya.

MERCAT AGRICOLA
Preus de mercaderies per la present setmana

Avellana comuna	100'00 pts.	58'5 quil.
» negreta	110'00 »	» »
Ametlla mollar	110'00 »	50'5 »
» llargueta	80'00 »	40 »
» esperança	75'00 »	» »
» comu	70'00 »	» »
» marcona	70'00 »	» »
Blat	85'00 »	100 »
Ordi	100'00 »	» »
Civada	100'00 »	» »
Erp	100'00 »	» »
Faves	125'00 »	» »
Guises	125'00 »	» »
Moresc	140'00 »	» »
Veces	125'00 »	» »
Garrofes	20'50 »	40 »
Farina 1. ^a	98'00 »	100 »
» 2. ^a	94'00 »	» »

Imp. E. Castells. - Telf. 186. - VALLS

A TOTS ELS AGRICULTORS

LA COL·LECTIVITAT AGRICOLA DE VALLS,

fa avinent a totes les Col·lectivitats de la comarca i el públic en general, que pot servir tota classe de planté dels acreditats horts de

PANTANO I CARME

Per encàrrecs a les oficines de la mateixa, carrer F. Macià, 14, 1.er pis, telèfon, 55, Valls

La Comissió

Transports Col·lectius

C. N. T. A. I. T.

S'assabenta al públic en general que s'atmeten encàrrecs diàriament per

Reus Tarragona
Lleida Barcelona

TRANSPORTS GENERALS

Per encàrrecs dirigiu-vos al Garatge General del Transport. Telèfon 201 **VALLS**

ACCIO SINDICAL

La Dictadura del Proletariat en puritat no pot ésser exercida més que per les masses sindicals. I els Sindicats són la més pura i orgànica Democràcia.
Abaix els dictadors!

Per Catalunya i per Ibèria tractem-nos amb lleialtat

FACTORES DE LA GUERRA

Al margen del mundo

Se'ns censura als anarquistes espanyols i d'una manera especial els catalans, l'haver intentat implantar durant el procés revolucionari, uns sistemes qualificats d'utòpics pels revolucionaris de darrera hora, sense voler reconèixer que aquest sistema tant censurat, ha arrelat admirablement entre el poble treballador, car respon a la manera d'ésser de la nostra raça, que per damunt de tot, vol conservar llurs característiques individuals entre a la comunitat.

Sobradament sap tothom, que l'esperit anarquista dels catalans, és el fet que ha donat més relleu al moviment de defensa de l'Espanya nacional, la qual es trobava subjugada sota el pes d'un estat acaparador, format amb conceptes d'importació, contra la verdadera història falsejada d'unes castes prepotents, que avui han perdut llurs atributs, i s'han sotmés de nou als estrangers.

Catalunya que pel seu esperit democràtic i liberal, ha estat sempre la vanguarda de les regions Ibèriques, es preté ara negar-li aquesta realitat, intentant provocar un xoc civil entre el genuïns representants de la idea federalista els quals són els llibertaris i aquells altres renegats d'aquest sentiment nacional, els quals sempre han abundat a Catalunya i que avui tornen a renàixer amb etiqueta canviada.

Després de patir cinc segles d'opressió estatal centralitzadora, ara ens venen amb concepcions quasi faraòniques de puresa autoritària, a voler ofegar l'ufanosa creixença d'aquesta revolució que és la més nacional de totes les commocions populars i a voler sobreposar-se amb mèrits estrants, no solament a les organitzacions obreres d'origen català, sinó al mateix partit polític d'Esquerra, al generós esforç del qual, deu Catalunya el primer batec de llibertat política.

Que se'n pot esperar d'una semblant actuació, mitjançant la qual no solament es preté minar el terreny a les Organitzacions sindicals, si no als mateixos partits polítics democràtics, per tal d'establir una hegemònia que actui al dictat de poders estrangers?

Es que tenen la pretenció de vèncer el feixisme completament sols, els que volen predominar al Govern de la Generalitat i els que han treballat a València i Barcelona per eliminar a la C. N. T. de les responsabilitats del Poder?

Es necessari que tots els antifeixistes de cor, es donin compte del perill que entranya aquesta corrent política arrastrada per ambicions personals i potser per tèrbols compromisos adquirits.

Semblant manera d'actuar, no solament es presta a comentaris durs, sinó que imposa la necessitat d'anar ràpidament a l'aliança lleal i sincera de tots els sectors antifeixistes, donant per acabades les persecucions i maniobres de baix sostre, altrament tindrem d'agrupar-nos de nou els individus i les Col·lectivitats de reconeguda adhesió a la causa de la Llibertat de Catalunya i d'Espanya, per tal d'eliminar els elements que dificulten la formació d'un compacte front antifeixista, i que tingui la suficient força d'oposar-se a l'avanç dels nostres enemics i aixafar-los en un breu termini.

Són les accions i no les promeses el que té valor entre els homes. I aquestes no han de tenir altra finalitat que la de vigoritzar la reraguarda, única manera que no pugui ensorrar-se en les hores difícils que encara forçosament haurem de viure.

A cada caso de la guerra es necesaria una nueva forma, todo lo horroroso que hoy ocurre, la destrucción y los bombardeos a ciudades abiertas, nosotros somos los principales culpables. Hay que tomar determinaciones concretas contra aquellos fascistas de retaguardia, que disfrazados se han vuelto pacifistas, diciendo que hay que terminar la guerra, pero no dicen ¡contra el fascismo!, ellos argumentan, ¡para que tanta sangre! se infiltran con sus explicaciones en los corazones de las madres, hermanas, novias, etc., etc. todo ello con el fin de crear una corriente, que hoy es arrolladora, que coje a muchas gentes que con un año de crueldades, no han tenido tiempo de convencerse y se dejan arrastrar por esos finos agentes del fascismo dentro de nuestro territorio. Concientes de nuestros hechos no podemos tolerarlo, mientras diariamente caen centenares de seres, no sólo en el frente, sino en la retaguardia victimas de los bombardeos por los piratas del mar y del aire, y por eso debemos dar el último paso, hay antifascistas y fascistas, a estos hay que señalarles con el dedo y decirles, tú has dicho esto o aquello, no hay que tener miedo a ser delator cuando este es un traidor. En nuestra retaguardia hay muchos agentes del fascismo, ellos son los que señalan los objetivos militares de nuestros pueblos y que mañana la aviación destruirá, incendiará, etc. asesinando a la vez a estas madres, hermanas, novias que estos agentes han convencido, diciéndoles que es una aberración que sus hijos vayan al frente, porque dicen que ya hay bastantes, y ¡claro está! ellos saben muy bien, que en los pueblos de retaguardia es un blanco seguro para asesinar a los hijos del Pueblo, que faltos de valor o de convicción, lloran cuando tienen de salir para el frente.

Esa es la realidad, es cruel, pero ¡hay que vivirla! dejamos los sentimentalismos, tomemos las armas cuando nos llame el Ejército Popular Regular, que no es el de tal o cual partido, sino del Pueblo proletario, y seremos dignos defensores de las Libertades de todos los seres, que esperan una mañana más justa y más humana, y a la vez haremos Llor a nuestros hermanos caidos y a los que estamos dispuestos a Caer.

Después de 12 meses consecutivos de una lucha sin igual con sus correspondientes crisis morales, propias de las circunstancias, obté por alejarme unos cuantos dias del mundo de la lucha para buscar una región donde la pasión y el odio no estuvieran al alcance de la mano, buscando al mismo tiempo serenar mi espíritu cansado y agobiado por las intrigas del proreitismo.

Lejos de toda metrópoli busqué mi nuevo hogar circunstancialmente, igual que Reclús busqué para calmar mis penas y dolores morales, la montaña.

En ella todo es más plácido, más justo y más natural, y no será porque yo haga la vida de excursionista, no; sino que manualmente hacia muchos años que no habia trabajado tanto como ahora. El sol ha entrado por los tejidos de mi carne, y me los ha achicharrado, pero yo en medio de las viñas y los campos como todo un campesino.

El sol abrasa, pero la inteligencia se aclara, y las amarguras de ayer desaparecen con el trepitar de la máquina de ensolfetar que colgaba cuál mochila, voy arrojando las hojas y los racimos de las uvas.

Mientras continuo mi labor voluntariamente, pero con la misma obligación moral que me he impuesto como si fuera obligada, voy pensando con la gran labor que hay que hacer, que se puede hacer en el campo. Me doy perfecta cuenta del desconocimiento que hay entre la familia campesina, de los problemas modernos. Su incomprensión y su egoismo hace que les aparten de nuestras luchas. ¡Cuánta labor os queda por hacer en el campo camaradas Porté, Anteo y demás!

El pulso me tiembla, no estaba acostumbrado a tales labores, pero si bien el pulso tiembla, el cerebro esta más claro, está más atento, y su trabajo es normal.

Hace cuatro dias que no he leído; que no he podido leer ningún periódico, no se lo que pasa en el mundo. Pienso ¿cómo andará la guerra? ¿Como estará la cuestión internacional?

Esto es la única cuestión que me preocupa enormemente.

No puedo hablar con nadie que sepa nada de lo que pasa, estoy incomunicado con el mundo agitado, pero estoy en intimo contacto con el mundo natural con el mundo que deberian vivir todos los seres que de la vida tienen algún valor.

Desde los viñedos donde yo cabalco cual aprendiz, se levantan muy cerquitas las montañas puntiagudas de Montserrat.

Se me hacen muy interesantes, sus altos penachos escarpados parecen dedos tendidos al azar.

A veces la niebla los cubre, entonces parece que una amplia sábana les ha tapado para no ser vistos por los curiosos.

Son gigantes que se levantan airados y afrontan todas las inclemencias del tiempo.

Bajo su corpulenta coraza de granito se ocultaba un viejo mundo que ya no volverá. Bajo el signo biblico de «ganarás el pan con el sudor de tu frente» vivía una casta que por espacio de siglos explotó a nuestro pueblo, sin que ellos trabajaran por el projimo y eran los que comian del producto de los que sudaban por ellos.

Montserrat fué por espacio de muchos años su guarida, hoy ya es del pueblo, nadie se lo podrá arrebatar.

Me restan todavia, si no hay novedad, unos dias para terminar mi nueva vida. o lo que podríamos llamar semi incomunicado con el mundo agitado, despues mezclados entre el mosaico humano de la ciudad y los pueblos, volveremos a la lucha sin fin mientras restemos con vida, unicamente que si Reclús sacó sus grandes estudios geológicos de la montaña, yo bajaré con los huesos molidos, pero con el cerebro serenado de la agitación que por espacio de unos meses hemos tenido que soportar.

En todas partes el hombre es útil, y mucho más si tiene interés en superarse en todos los aspectos que están a su alcance.

Todo es importante en nuestra vida.

JAIME RUCHES

«Citaremos un caso como muestra. Bajo los auspicios del mencionado partido, se creó una sección sindical adherida a la U. G. T., titulada el Gremio de Entidades de Pequeños Comerciantes e Industriales. Los obreros sindicados de la U. G. T. desde antes del 19 de julio del pasado año, se ven ahora encuadrados en una misma sindical con aquellos que fueron sus dueños y les regatearon reivindicaciones muy justas en unas huelgas que todos recordamos.»

(De Adelante, diario socialista de Valencia, del 10 de julio de 1937).

L'Exèrcit Popular no pot ni ha de tenir color polític. D'acord. Però, com s'explica la intervenció de generals, caps i oficials d'aquest Exèrcit Popular en els comicis d'un determinat partit dit marxista?

Maniobres, no, de cap manera.

JOCIOL

Barña 27-7-37.